

Recensie: Kommil Foo Oogst ★★★★****

CC Berchem
woensdag 6 november 2019

foto © Jaap Reedijk

Recensie:

30 jaar, of 33 jaar â€“ het is hoe je het bekijkt â€“ Kommil Foo dat moet gevierd comme il faut, dachten de broers Walschaerts. Tijd dus om een best of op hun publiek los te laten zowel qua tekst als qua zang. Geen gewone best of, want na zo veel materiaal aan vhs cassettes, dvd's en cd's doornemen, kan je onmogelijk alles brengen. Songs als 'Pijp uit', 'Ze houdt teveel van mij', 'Prinsesje', 'Beste banaan', 'Ik vrees dat je man het weet' en 'Worsten' haalden de voorstelling bijvoorbeeld niet. Om maar te zeggen dat de oogst na drie decennia zo groot is dat het duo niet al hun topnummers in een avondvoorstelling kan stoppen. De songs â€“ zoals 'Speer' â€“ die ze wel brengen, staken ze overigens in een nieuw jasje (hoewel Mich een oud glitterjasje dat ie ooit nog in Amsterdam kocht en André Hazes nog zou gedragen hebben op een repetitie). Mich die in Berchem bijzonder goed bij stem bleek, haalde moeiteloos de hoogste regionen van zijn stemregister, bracht het nummer deels in parlando, maar toonde vooral wat voor een meester hij is in dynamiek in een nummer brengen, waarbij hij tijdens de vocale uithalen ook de metalhead uithaling door duivelstekens te maken met zijn vingers. Een man die zich voordoeft als held maar eigenlijk een slachtoffer is.

Op het Griekse eiland Antiparos schrijven de Walschaerts elk jaar net na de zomer aan nieuw materiaal. Dat is zeer goed te horen in een song als 'Atlantis' uit 1996 waarbij Mich uit zijn viool meeuwengeluiden liet horen. Het brengt Raf tot de knipoog dat zijn broer destijds alleen maar zoiets uit het strijkinstrument kon halen. Prinsessen zijn altijd een bron voor inspiratie geweest voor Kommil Foo. Logisch dan ook dat in Oogst de tekst terugkomt van de 'prinses van mijn leven' die boven ligt te slapen en de 'prinses van mijn dromen' die elke nacht voor de deur staat, telkens gruwelijk om het leven gebracht of niet, ze keert steeds terug. De vraag stelt zich op den duur of de prinses van je leven dat nog wel is als er zich altijd een prinses van je dromen aanbiedt. Mich voorziet de tekst van enkele lijntjes op blokfluit waardoor het wat kinderlijk schools aanvoelt (net zoals te horen in eerste toegift 'Ruimtevaarder') en tekent ook voor de sound effects door de geluiden van de nacht na te bootsen met zijn houtblaasinstrument uit plastic. Verder knipoogt het duo ook naar buikspreekjes wanneer de ene de tekst van de ander brengt terwijl de ander (Rafs mimiek, die ogen, dat smoelenwerk!) vooral sterk is om zijn lippen daar vooral helemaal niet synchroon mee te laten lopen. Grappig.Â Â

Nog zoiets waar ze erg sterk in zijn is, de spiegeltechniek. Het projecteren van de eigen verlangens of angsten op een ander. Dat komt heerlijk tot uiting in een tekst over een koppel dat elke avond voor het slapen gaat nog even leest tot zij plots een zwart boekje neemt en daarin elke avond dingen stiekem schrijft, met haar rug naar hem gekeerd. Hij vreest dat het een dagboek is en dat ze straks wanneer ze naar Barcelona vertrekt ontrouw zal zijn. De ganse fantasie krijgt steeds grotere proporties aangemeten waarbij lugubere overdrijving van het genre 'Ik vrees dat je man het weet' niet ver weg is. Uiteindelijk vraagt Mich aan de vrouw om te stoppen met vanalles in haar hoofd te halen, maar te leren tevreden te zijn met wie ze is. Die paradox werkt niet alleen op de lachspieren, het is ook erg herkenbaar dat net diegene die zo'n advies geeft er zelf (en misschien wel zwaarder) onder lijdt.

Rafs uitspraak in een tekst: 'Spijt heb ik niet. Schuldgevoel wel.' doet ook enkele mensen lachen en op het eerste zicht lijkt dit een paradox. Schuldgevoel komt echter

voor berouw of spijt en kan er inderdaad los van staan. Een van de strafste teksten is die waarin Raf aan de ene kant de hypocriete kwezels schoffeert die niet eerlijk durven zijn wanneer ze ontrouw zijn geweest. Na verloop van tijd maakt de geniale tekst een boog en schoffeert ie de kwezels zonder ruggengraat die wel hun fouten toegeven. Na verloop van tijd stelt ie dat ie met de jaren ontdekt heeft wat echt geluk betekent, iemand anders gelukkig laten leven, keer op keer op keer. Zo zijn herhaalde ontrouw aan de ene kant, en het feit dat ie er niets van zegt, goedpratend, wat zeggen we, zelfs verheerlijkend. Magistraal!

De klimaatverandering verwerkt Kommil Foo ogenschijnlijk in een tekst die over de vergane wereld gaat waarmee ze openen. In die tekst spoelt het duo ook letterlijk terug maar verderop in de voorstelling ook terug vooruit. De tekst gaat over alleen zijn met je verdriet, erin verzuipen en de onverschilligheid die mensen in een steeds individualistischere samenleving tonen. Â Â

Onder de muzikale hoogtepunten van Oogst kunnen we ongetwijfeld 'De volgende' uit Wolf rekenen waarop een man wil afrekenen met God en zich God waant, maar uiteindelijk niet veel meer is dan een nummer en zijn betoog weinig indruk maakt omdat hij niet meer is dan een van de velen. De laatste toegift na 'Ruimtevaarder' mag het publiek zelf kiezen. Het is te zeggen dan wordt Kommil Foo overladen met suggesties dat ze zelf de keuze moeten maken uit een tiental songtitels die hen geroepen wordt. Om maar te zeggen hoe veel materiaal er na ruim twee uur show nog op de plank ligt. Berchem krijgt met 'Zuster' waarbij Raf aan zijn broer 'hoog of heel hoog?' vraagt en een 'gewoon' als antwoord krijgt een zeer sterk neergezette vocale laatste prestatie van Mich dat Raf zacht op akoestische gitaar begeleidt.

Hoewel het halfweg Oogst in CC Berchem even spaak liep omdat de micro van Raf begon te galmen, en we de geluidsman letterlijk ook op zijn sokken het podium zagen opgaan om de headset van Raf te vervangen, bracht Kommil Foo een erg sterke voorstelling. Rest ons nog een welgemeend 'Hip hip hip hip hoera' voor het jarige Vlaamse cabaretduo uit 'Hij die wacht' te citeren, een song over eenzaamheid, een man die wacht op een vrouw maar zich tevreden moet stellen met de tweede te zijn. Het is Kommil Foo ten (natte) voeten uit.

< Bert Hertogs >